ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΤΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τὸ κόκκινο πατάρι ποὺ ἀπειλεῖ νὰ βάλῃ φωτιὰ σὲ ὅλην τὴν Ἑλλάδα Ἀναρχισμὸς καὶ... φασουλάδα ! Κλειδώνω, μανταλώνω ὁ κλέφτης εἶνε μέσα ! Ἀπὸ τότε θὰ ἄρχιζε ἡ κοινοκτημοσύνη ;... Ἕνα ταμεῖο ποὺ μένει παντοτε κενό ! Τὸ κόκκινο πατάρι. Ποῦ κατάντησε. Ὁ Κομμουνισμός.

Ἀναρχικοὶ στὴν Ἀθήνα καὶ μάλισα τὲν παληὸ καλὸ καιρό, δὲν ὑπῆρχαν. Στὴν γαλανὴ καὶ ἥσυχη καὶ ρομβώδη τότε Ἑλλάδα, ποὺ ὅλα γελοῦσαν καὶ ὅλα ἔλαμπαν, ποὺ κάθε ψυχὴ σ' ἐνοχώρια ἀγαλλιονόταν στὸ θεῖο φῶς, στὴν διαφάνεια τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τὶς ἥμερες γραμμὲς τῆ φύσεως, τὸ φρονῆτο αὐτὸ ἄλλων τόπων καὶ λαῶν δὲν μποροῦσε ποτὲ ν' ἀναπτυχθῆ καὶ νὰ ὡριμάσῃ στὸν τόπο μας.

Μόνον σὲ μερικὰ νεανικὰ κεφάλια, φούντωσαν μερικὲς τέτοιες ἰδέες, μὰ καὶ σ' αὐτὰ φούντωσαν μᾶλλον ὡς ποίησις καὶ φιλολογία, γιὰ νὰ μείνουν ἔπειτα, ὡραῖες ἀναμνήσεις.

Μερικοὶ νέοι τότε, λίγο πριν τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου, ἔπαμαν ἕνα σέλλογο ἀναρχικῶν, μὲ κέντρον τους τὸ πατάρι τοῦ καφενείου ποὺ λεγόταν τότε ὁ «Κῆπος» καὶ βρίσκεται ἀκόμη στὴν ὁδὸν Παπαρηγοπούλου, στὸν κῆπο τοῦ Κλαυθμῶνος, δίπλα στὰ τυπογραφεῖα τῆς «Ἀκροπόλεως». Πλάϊ σ' αὐτὸ ἤτανε τὸ γραφεῖο τοῦ λαχείου τοῦ Στόλου καὶ ἡ ἀποθήκη τῶν κινέλλινων καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων τοῦ Δημοσίου. Γειτονιά, βλέπετε, γαργαλιστική, ἐρεθιστική, σπρώχνουσα τὸν ἄνθρωπο νὰ γίνῃ ἀναρχικὸς καὶ ἀκόμα περισσότερο τὴν ἀπέντερη νεότητα

Ὁ τότε διευθυντὴς τοῦ καφενείου, παλαιὸ γκαρσόνι ἑνὸς μεγάλου ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ ἔπαμε λίγα χρήματα ἀπὸ τὰ ἀστικὰ κουρμπουλὰ τῶν πελατῶν, ἦταν σοσιαλιστὴς χωρὶς ὅμως νὰ εἶνε καὶ ἀναρχικός. Συμπαθοῦσε ὅμως τοὺς κοινωνικοὺς αὐτοὺς ἐπαναστάτας καὶ τοὺς ἄφῆνε στὸ πατάρι του, νὰ συνεδριάζουν κάθε βράδυ.

Κέντρον καὶ πυρῆνας ὅλων αὐτῶν ἦταν ἕνας ἰδεολόγος δάσκαλος, κοινωνιστικῶν ἰδεῶν, «ἀρνησιστὴς» τῶν πάντων, ἀλλὰ ἰδεολόγος, εἰλικρινὴς καὶ εὐγενής. Αὐτὸς συνήθρωσε στὴν ἀρχή, τριγύρω του μερικοὺς νέους καὶ μερικοὺς ναυαγισμένους τῆς ζωῆς, στοὺς ὁποίους ἔκανε μάθημα, κάθε βράδυ, στὸ πατάρι, προσπαθῶντας νὰ τοὺς ἐμφυσήσῃ τὴν περίφημη ἀναρχικὴ ἰδέα.

Πιὸ ὡραῖος ὅμως ἀπ' ὅλους αὐτοὺς ἦταν κάποιος πεινασμένος τύπος ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἄκουγε κάθε βράδυ ἐπὶ δύο ὧρες τὸν κοινωνικὸ δάσκαλο ν' ἀναφέρῃ ὀνόματα καὶ ἀξιώματα μεγάλων ἀναρχικῶν, καὶ νὰ ροκανίζῃ τὴν κοινωνία, τοῦ ἔλεγε, σὰν ἐκελείωνε τὸ μάθημα

— Καλὰ ὅλα αὐτά, μὰ δῶσε μου τώρα δυὸ δεκάρες νὰ πάω νά... φάω μιὰ φασουλάδα !...

Ἦταν τότε ἡ ἐποχὴ ποὺ εἶχεν ἡ φασουλάδα μόνον δυὸ δεκάρες !...

***

Ὡς τὸ σημεῖο αὐτὸ, τὰ πράγματα δὲν ἦσαν καὶ τόσο σπουδαῖα. Κατόπιν ὅμως προσηλυτίσθηκαν ἐκεῖ καὶ μερικοὶ ἐργατικοί, χειρώνακτες καὶ τεχνεργάτες. Κάθε μέλος εἶχε τὴν ὑποχρέωση νὰ προσηλυτίζῃ νέους ὁπαδοὺς καὶ νὰ τοὺς πηγαίνῃ τὸ βράδυ στὸ πατάρι. Ἐκεῖ τοὺς διάβαζαν τὸ νέο εὐαγγέλιο καὶ τοὺς μιλοῦσαν γιὰ μιὰ νέα ζωὴ στὸν κόσμο, ποὺ θὰ εἶνε ὅλα κοινὰ καὶ ὅλα ἄφθονα, ποὺ δὲν θὰ ἔχῃ κανεὶς παρὰ ν' ἁπλώσῃ τὸ χέρι του νὰ πάρῃ ὅτι θέλει, ποὺ δὲν θὰ ὑπάρχουν νόμοι, ἀρχαί, εἰσπράκτορες καὶ χωροφύλακες.

Μιὰ μέρα ἕνας πολὺ φτωχὸς ἀπὸ τοὺς μαθητάς, ἐζήτησε τὸ παλτὸ τοῦ διδασκάλου νὰ ντυθῆ, γιατὶ ψοφοῦσε ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἔξω ἔρριχνε χιονόνερο φρικτό.

— Μοῦ χρειάζεται, εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

— Μὰ δὲν θὰ εἶνε ὅλα κοινὰ σὲ μᾶς ; Ρώτησεν ὁ φτωχοπρόδρομος αὐτός.

— Ναί, ἀλλά... ὄχι ἀπὸ τώρα.

***

Καὶ αὐτὰ ὅλα θὰ ἦσαν διασκεδαστικὰ βέβαια, ἂν κατόπιν ἡ διδασκαλία δὲν πρατοῦσε, ὡς τὰ μεσάνυχτα, ὥστε νὰ πρατάῃ ἀγρύπνους τοὺς φτωχοὺς ἐργατικούς, ποὺ ἔπρεπε νὰ σηκωθοῦν πρωὶ καὶ νὰ πᾶνε στὴ δουλειά τους !...

Καὶ αὐτὸ συνέβαινε κάθε βράδυ, ἔτσι ποὺ οἱ ἐργατικοὶ ἀρχίσανε νὰ βλέπουν ὅτι .. ἀντὶ νὰ κερδίσουν τὸν κόσμο, ὅπως τοὺς ἔλεγαν, ἔχαναν τὴν ὑγεία τους καὶ τὴ δουλειά τους !

***

Ὁ πρῶτος ποὺ ὑπέστη τὴν ἐπίδρασι τῶν ἰδεῶν αὐτῶν ἦταν... τὸ πατάρι.

Ἐντύθηκε κατακόκκινο καὶ οἱ τοῖχοι του γέμισαν ἀπὸ φλογερὲς ἐπιγραφές ! Κρέμασαν ἐπίσης ἐκεῖ σὲ κόκκινες κορνίζες δυὸ εἰκόνες μεγάλων κοινωνιοδιδασκάλων. Κι' αὐτὸ τὸ κουτσὸ τραπεζάκι τοῦ πατριοῦ ντύθηκε μὲ κατοπόρφυρο πανί. Ἡ ἐπιγραφὲς τῶν τοίχων ἔγραφαν κ' ἔλεγαν :

«*Ἡ ἐργασία εἶνε ἐντροπή*» !

«*Ὁ κόσμος ἔγινε γιὰ ὅλους*» !

«*Ἐργάτη, ὁ μόνος ὀχτρὸς σου εἶνε ὁ ἐργοδότης σου*» !

«*Ἔσω ἀνατρεπέας*» !...

***

Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ μερικοὶ ἀθῶοι ἐργατικοὶ ποὺ δὲν ἤξεραν ὅτι 2 καὶ 2 κάνουν τέσσαρα, ἄρχισαν νὰ μιλοῦν περὶ Σοπενχάουερ.

Σὲ λίγο παρασέρθηκαν στὸ πατάρι καὶ 2 - 3 δημοσιογράφοι, ἀπὸ τοὺς λεγομένους τῆς «*Ἐλευθέρας Σκέψεως*», οἱ ὁποῖοι ὅμως ἀποσύρθηκαν ἀμέσως.

Ἤδη οἱ ἑταῖροι θὰ ἦσαν καμμιὰ τριανταριά, ὅταν ἀποφάσισαν νὰ ἱδρύσουνε κ' ἕνα κοινὸ ταμεῖο. Ἔβαλλαν λοιπὸν ἕνα κόκκινο κουτὶ στὸν τοῖχο κ' ἔρριχναν μέσα κάθε μέρα ἀπὸ μιὰ πεντάρα ὁ καθένας. Διώρισαν καὶ ταμία, μὰ ἐπειδὴ ἔλειπεν ἡ ἐμπιστοσύνη ἀναμεταξύ τους, ἐκρατοῦσαν ὁ καθένας τοὺς κι' ἀπὸ ἕνα κλειδὶ τοῦ ταμείου, γιὰ νὰ τὸ ἀνοίγουν, νὰ τὸ ἐπιθεωροῦν καὶ νὰ τὸ ἐλέγχουν ὅταν θέλουν !...

***

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, μιὰ νύχτα σκοτεινή, ποὺ νύσταζε καὶ ἡ λάμπα, γιατὶ εἶχε σωθῆ τὸ πετρέλαιο, θέλησαν ν' ἀνοίξουν τὸ κουτί, γιὰ νὰ δοῦνε τί ποσὸν εἶχαν μαζεμένο.

Ἀνοίξαν καί... δὲν βρῆκαν τίποτε !

Τὸ κουτὶ ἔχασε ἄδειο ἐντελῶς, σὰν νὰ ἐξεπλήσσετο κι' αὐτὸ γιὰ ὅτι συνέβη.

Ἡ προσβολὴ πλέον κατὰ τῶν «*ἰδεῶν*» ἦταν φρεβρή ! Γιὰ νὰ σώσουν τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ σώματος, ἀποφάσισαν νὰ τιμωρήσουν διὰ προστίμου τόν... ταμίαν.

Τοῦ ἔβαλαν λοιπὸν πρόστιμο δέκα δραχμῶν, τὸ ὁποῖον ρίχθηκε, παρόντων ὅλων τῶν μελῶν, ἐντὸς τοῦ κουμπαρά. Ὅταν ὅμως τὴν ἑπομένη ἀνοίχτηκε ὁ κουμπαρᾶς, πάλιν ἡ δέκα δραχμὲς εἶχαν κατέξει ἀπὸ μέσα !

Κάποιος θέλησε τότε νὰ παλαμπορήσῃ.

— Τὸ λάθος εἶνε δικό μας, εἶπε.

— Πῶς ;

— Δὲν εἴπαμε νὰ κάνουμε *κοινὸ* ταμεῖο ;

— Ναί.

— Ἐκάναμε κατά... παραδρομὴν *κενό* !

***

Ἤρθε ἐν τῷ μεταξὺ ὁ πόλεμος τοῦ 12 καὶ ἡ ἀναρχικὴ συγκέντρωσις τοῦ ἐρυθροῦ, ὡς λαιμητόμος τῆς νέας κοινωνίας, πατριοῦ, εἶχεν ἀραιώσει. Ἄλλοι πῆγαν στρατιῶτες, οἱ ἐργατικοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ δουλεύουν ὅλην τὴν ἡμέρα καὶ νὰ ξενυχτοῦν τὸ βράδυ καὶ ἀπεχώρησαν, ἄλλοι ἀρρωστήσαν κι' ἄλλοι, ἀψίκορι, ὅπως κάθε ἕλληνας, βαρέθηκαν καὶ πήγαιναν ἀργὰ καὶ πού...

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ καφενεῖο ἄλλαξε κυρίους καὶ τὸ πατάρι ἀπὸ μεινε γυμνὸ καὶ θλιβερό. Ἔβαζαν πλέον σ' αὐτὸ τὶς σπασμένες παληοπαρέκλες καὶ τὰ ἄχρηστα παληόρρουχα !

Ἔτσι τὸ πατάρι ἐρήμωσε, οἱ ἀναρχικοὶ χάθηκαν καὶ κάθε σχετικὴ κίνησις ἐκόπασε, γιὰ νὰ ἐκδηλωθῆ ἐκ νέου σήμερα, ὡς κομμουνιστικὴ πλέον, συσσεματοποιημένη καὶ ἐπικίνδυνη.

Ἀλλὰ ἡμᾶς δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ὁ ἀγὼν τῶν κομμουνιστῶν.

Ἐγράψαμε ἁπλῶς ἐδῶ μιὰ ἱστορία, ἱστορία ἀληθινή.

Πῶς πρωτόχτισε ὁ κοινωνιστικὸς τζίρος στὴν Ἀθήνα. Πόσο μικρόμια καὶ πόσο τερατνά ! Τὸ ποῦ θὰ τελειώσῃ κεῖ, αὐτὸ εἶνε ἄλλη δουλειά, ἡ ὁποία θ' ἀπασχολήσῃ τὰ παιδιά μας ἢ τὰ παιδιὰ τῶν παιδιῶν μας !...